
Naar Parijs...

Francien Theeuwes, Al een klein beetje ouder

Het laatste weekend van de herfstvakantie ging het H. Hartkoor naar Parijs.

Als kersvers bestuurslid ging ik ook mee. De nodige vooroordelen en bedenkingen zaten natuurlijk in mijn koffer. Immers de "spannende verhalen van het afgelopen kamp waren nog niet vergeten. En jawel hoor!! Holderdebolder de bus in en vlug je bagage wegproppen. Zwaai-zwaai en weg waren we. Vervolgens gebeurde er niets...

Dat wil zeggen: een bus vol met jongens die lekker zaten te kaarten of te lezen en genoten van het uitzicht.

Ze deden hetzelfde als die oudere "jongens" met die zware stemmen en die geschoren kinnen. Zelfs bij het oponthoud aan de grens liet het jongenskoor de heren zien hoe je je anderhalf uur kunt vermaken zonder te mopperen of te zeuren!

Als vanzelfsprekend vangen de kinderen elkaar op. Er hangt een sfeer tussen de jongens die iets weg heeft van een gezellig groot gezin. Ook de twee jongsten, Roel en Jos, voelden zich hier thuis. De bestuursleden hielden zich op de achtergrond maar zagen en wisten precies wat er gebeurde. Langzaam maar zeker

verdwijnen er een paar vooroordelen uit mijn koffer !!

Zou ik me dan ook vergist hebben over de maaltijden en het ontzettend laat slapen gaan?????

De kinderen kregen een heerlijke maaltijd, keurig verzorgd door het keukenteam en er werd netjes en met smaak gegeten. Zelfs voor verschillende soorten fruit was gezorgd. Voor de jongens die geen tomatensoep en/of slaatje lustten werd er een andere maaltijd verzorgd. Ook het ontbijt, (bestaande uit 12 verse stokbroden, gesmeerd en belegd door de leiding, met kas en ham en zoet) werden in alle rust en smakelijk opgegeten. Een kopje thee of melk was er natuurlijk ook bij in "Hotel St. Arnoult".

Maar dan dat slapen gaan. Iedereen heeft daar wel eens een verhaal over gehoord. Zijn Brabantse nachten echt zo lang?? Ik weet het nu... ze zijn heeeeel lang!

Rond 11 uur tanden poetsen en hup in je slaapzak. Er werd vervolgens nog flink lang gelachen en geroepen en gegooid met kussens en borrelnootjes en met zaklampen geschenen en gegaapt en geslaapwandelt en ten lange lange leste... geslapen. De jongste kinderen lagen bij elkaar en zij sliepen als eersten. Ze werden ook niet meer wakker gemaakt. De laat-slapers genoten met volle teugen van een paar nachtjes van huis. De leiding hield alles uitstekend in de gaten.

Toen we de volgende dag door Parijs slenterden zag ik een Cantasona-bestuur dat uiterst bezorgd alles angstvallig in de gaten hield. Bij een restaurant vond men dat Anton Neggers wel erg veel kinderen had. En hij maar tellen tot 24!

Het gemak waarmee alle jongens omgaan met de leiding is kenmerkend voor de goede sfeer. Geweldig om te zien hoe iedereen iedereen helpt om er keurig in uniform uit te zien. Stropdassen strikken, nog eventjes elkaars speldje goed steken en kraag omlaag doen.

En dan staat daar een koor te zingen in een prachtige kerk, vol met mensen die zichtbaar genieten. Het kippevel op m'n armen kwam niet van de kou in de kerk.

Toen ik mijn koffer inpakte om naar Boxtel te gaan was er geen plaats meer voor vooroordelen of bedenkingen, wel voor goede herinneringen.

En och dat late slapen? Deden wij dat vroeger ook niet als we op kamp waren. Zijn dat niet een van de dingen die we nu nog weten?

Heerlijk toch om een paar dagen eens iets te kunnen doen wat thuis nooit goed gevonden wordt. En die "spannende" verhalen die verteld worden? Alles wat gewoon is wordt thuis bijna nooit verteld, en alles wat ongewoon is wordt altijd thuis verteld, en nog wat aangedikt ook.

Ik wil graag mijn bewondering uitspreken voor de geweldige manier waarop het jongenskoor begeleid wordt. Het was een aangename verrassing om een paar dagen met jullie op te trekken.

p.s.

Dit geldt natuurlijk ook voor het herenkoor!